

Διασκέδαση και πνευματικότητα. Λίγο πριν τη Μ. Σαρακοστή

[Ορθοδοξία](#) / [Πνευματική ζωή](#)

[π. Ανδρέας Αγαθοκλέους](#)



Καθώς βρισκόμαστε στους πρόποδες μιας κοπιαστικής πνευματικής ορειβασίας, της Μεγάλης Σαρακοστής, όπου η Εκκλησία, πολύ σοφά, μας καλεί να χαλαρώσουμε, να φάμε και να πιούμε, ακόμα και να διασκεδάσουμε, συλλογίζομαι τη διάσταση που χαρακτηρίζει την εποχή μας ...

Παλαιότερα, «των Ελλήνων οι κοινότητες» στην καθ' ημάς Ανατολή, ζούσαν την καθολικότητα της ζωής όλοι μαζί, πέρα από τα πάθη και τα λάθη τους. Ήταν αυτονόητο ότι θα «σηκώσουν» με «χαρές και ξεφαντώματα», όπως και ότι θ' αρχίσουν την Καθαρά Δευτέρα τη νηστεία, την προσευχή και τη σιωπή. Δεν μπορούσε να ήταν μόνο το ένα. Αλλιώς θα βίωναν μια σχιζοφρενική κατάσταση, μια αποσπασματική - αιρετική αντίληψη της ζωής.

Η όποια διασκέδαση πριν τη Μ. Σαρακοστή, χωρίς την επακολουθούσα νηστεία και προσευχή, ασφαλώς δεν έχει νόημα. Ποιος ο λόγος να δώσεις έμφαση στο

χαλάρωμα και το ξεφάντωμα, αφού δεν ακολουθεί κάτι διαφορετικό; Πώς θα «σηκώσεις», αφού δε θα σηκωθούν τα αρτύσιμα από το τραπέζι σου;



Κι από την άλλη: η απομόνωση της πνευματικότητας σε κάποιες μέρες του χρόνου, η εντύπωση ότι η διασκέδαση και η απόλαυση των υλικών αγαθών αποτελεί παρεκτροπή από την πνευματική ζωή, αποτελεί στην πράξη την αίρεση του Μονοφυσιτισμού.

Η Ορθοδοξία, ως η όντως Καθολική Εκκλησία που έχει όλη την Αλήθεια κι όχι αποσπασματικά, δεν έχει τέτοια διλήμματα. Ο Ορθόδοξος, όταν απολαμβάνει τα υλικά, ως δώρα Θεού, Τον ευχαριστεί, κι όταν προσεύχεται, ευλογείται η ύλη – τα φαγητά του.

Ο Χριστός χαρακτηριζόταν από τους Φαρισαίους ως «φάγος και οينوπότης», «αμαρτωλών φίλος», γιατί ζούσε μαζί τους, έτρωγε και τους συναναστρεφόταν. Κι ακόμα, το πρώτο θαύμα ήταν η μεταβολή του νερού σε κρασί για να πιούν και να διασκεδάσουν οι καλεσμένοι στο γάμο της Κανά, δίνοντας στον κόσμο το «σημείο» της Βασιλείας Του, που'ναι χαρά.

Η χαρμολύπη, που χαρακτηρίζει την περίοδο της Μ. Σαρακοστής, είναι βιώματα αλληλοσυμπληρούμενα κι όχι αντίθετα. Λυπάσαι στην καρδιά γι' αυτό που δεν είσαι και θα έπρεπε να είσαι, και συγχρόνως χαίρεσαι για την ελπίδα που σου χαρίζει ο νικητής του θανάτου.

Το χαροποιόν πένθος που ζουν οι χριστιανοί πηγάζει από τον Σταυρό του Κυρίου, μέσω του οποίου «ήλθε χαρά εν όλω το κόσμω». Βέβαια, τα βιώματα κατανοούνται εμπειρικά.

Ζώντας τη νηστεία, τις ακολουθίες, τις Λειτουργίες και την όλη κατανοητική ατμόσφαιρα των ημερών, που έχει έντονο το στοιχείο της μετάνοιας, ζεις την κρυφή καρδιακή χαρά και ειρήνη και κατανοείς τι σημαίνει χαρμολύπη ή χαροποιόν

πένθος.

Μακάρι να εμπιστευόμαστε τη διδασκαλία της Εκκλησίας και την εμπειρία των αγίων που ισορρόπησαν μέσα στη Χάρη του Χριστού, ώστε να χαιρόμαστε τη ζωή «τήν νῦν καί τήν μέλλουσαν».

<https://bit.ly/35AjGpX>